

„Sasvim iskreno“

20. veljače - Svjetski dan ljubavi prema kućnim ljubimcima

Počelo je to ovako:

„Pas u kuću, ne to nikako!“

Od nikako došla sam do kako

i ubrzo pomislila, ma biti će to lako.

Gledala sam te u leglu, vidjela ti točkicu na glavi,

povikala sam: „To je onaj pravi!“

Znanja o psima nisu me mučila,

mislila sam, iz jedne kupljene knjige sve sam naučila.

O tvojoj vrsti znala sam i manje,

za tebe je dobro bilo moje slabo znanje.

Kada si u stan ušao, jasno sam ti rekla: “Ne na dvosjed i trosjed!“,

ali oni su ubrzo došli u tvoj posjed.

Vrlo brzo svima sam u kući rekla: “Ovaj pas svoga je moda,
on stalno u suprotnom pravcu hoda!”

Nastavilo se ovako:

Trčanje kilometrima za tebe je šala,
ne interesira te moja kondicija mala.
Za sve probleme krivi su ti drugi,
jer ti svađu nikada nisi započeo prvi.
Kad pranje šapa na red dođe,
molim Boga da sve to što prije prođe.
U matematici si jak,
brojiš mi zalogaj svak’.
Kad dobiješ nagradu jednu,
gledaš me kao da sam ti ponudila sjenu.
Napokon, kad poželim leći,
ti mi baš tada imaš nešto važno reći.

Ipak:

Svaki moj dolazak u stan
ti slaviš kao rođendan.
Po stanu trčiš, stvaraš dar-mar,
da mi za dolazak pokloniš dar.
U krilu mome, ali na dvosjedu tvome,
terapija sreće, kreće.

Za kraj:

U šetnjama s tobom čula sam i ovo:

„Pogledaj ove što sa psima šecu,

kuće su im sigurno sve u smeću!“

Ne znaju oni da su mi šetnje s tobom podarile mogućnosti sjajne,

ali za sada to su moje i tvoje tajne.

Katarina Čolak Jurić, prof. psihologije

stručni suradnik u Službi za mentalno zdravlje